

Ազմկալից ծափեր և բաժակախառնումներ յաջորդեցին վերջին խօսքերուն. ներկաներուն սրտերը խանդավառուած էին. երգ մը, երգ մը պէտք էր որ զովացնէր պապականւած և սիրատոչոր սրտերը... և իսկոյն երգուեցաւ «Մեր Հայրենիքը»... այն անմահ երգը որ բիւրաւոր Հայ զինուորներու առաջնորդած էր զէպի կոիւ, զէպի յաղթանակ, զէպի ազատութիւն...

Իրիկուն արևը դեռ մարը չի մտած՝ հիւրերու վերադարձին իրենց պանդոկը, դարձեալ վարժարանի կտրին նաւազ աշակերտներն թիավարելով տարին մինչև պանդոկը: Կը հեռանար Պր. Նախագահը վարժարանէն, բայց կը թողուր անմուսանալի օրուան մը գեղեցիկ յիշատակը...:

ՄԻՀԵԱՆ ԵՆԻԿԵԱՆ

Հ Ր Ա Ժ Ե Շ Տ Ի Օ Ր Ը

Մայիսի 2 Կիրակի առաւօտ արտակարգ գնացքով կը փութար մեկնելու Պարոն Նախագահը զէպի Փարիզ. ի կայարան ընկերելու եկած էին իրենց նաւկով և նաւազի զգեստներով վարժարանի

հաստատուած է իր ծովային մեծ զօրութեան վրայ:

Կայարան եկած էին Մխիթարեան Հայրերն և Հայ Ուսանողական խումբը: Միւրալիը հրածեշտի ողջոյնները փոխադարձ

սաները: Նաւամատոյցի վրայ կանչեց զանոնք իր մօտը, հայրօրէն քաջալերեց զիրենց ուսանիլ և պատրաստուիլ Ազատ Հայաստանի տրոփողին և Նաւային Ընկերութեանց մէջ քաջ նաւաստիններ հանդիսանալու, օրինակ առնելով Անզլիական ազգը, որուն մեծութիւնը և հարստութիւնը

մատուցանելէ զկնի, երբ գնացքը սկսաւ շարժիլ, ողջերթի ցնծալից ծափերուն խառնուեցաւ Հայ գաղութի սրտի արծազանգն. կեցցէ՛ Պարոն Նախագահը, կեցցէ՛ Հայկական Հանրապետութիւնը:
